

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagossi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ. NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

El cinematógrafo de Madrid

—Senores. Aquí 'ls presento
la pel·ícula primera...

(Ara tot serà que 's pugui
fer sortí en pau la darrera.)

LA SETMANA
DE DIJOUS A DIJOUS

J a las Corts están reunidas. El país te fixa la vista en la minoría republicana, que es l'única que representa legítimamente una gran masa de opinió.

Una prova de que 'ls nostres representants se troben en contacte ab el públic més que cap altra agrupació política, ha sigut la recepció entusiasta de que siguieren objecte els diputats republicans de Catalunya diumenge passat à la seva arribada á Madrid. Vé prohibir el govern la manifestació que s'havia projectat en son obsequi: va aconsellar el senyor Salmerón que 's desistís de ferla, per evitar disgustos, y no obstant una multitud considerable acudí á rebre y á aplaudir als nostres representants y foren en gran número les persones que anaren á deixarlos tarjeta á son domicili. El crit de *Viva Cataluña!* vā resonar á Madrid, en prova de admiració á la nostra terra eminentment republicana.

Prenguin nota de aquest fet els regionalistes, que volent fer la felicitat de la terra, ab els seus exclusivistes exacerbaven les antipatias inter-regionals.

Previa á la reunió de les Corts, celebraren reunións las distintas agrupacions parlamentarias.

En Silvela, esclau de 'n Maura, no digué res de particular; pero evidència sobradament que careix de nort y de rumbo. Per excusar la seva impotència durant l'últim interregne parlamentari, digué: — «Detesto la dictadura de *La Gaceta*.» Tots sabém que si no ha sigut dictador es perque no ha pogut, per falta de forsa y de cästumen.

Per lo que respecta á la minoría fusionista, en Montero Ríos y en Vega de Armijo se picaren les crestas, pretenent l'últim que 'ls diputats y 'ls senadors se reunissin plegats, y oposantse 'l primer á n' aquesta pretensió. Pero, al últim, per consell dels seus amics, hi accedí, resignantse á posar un pedàs als esquinços. Pero es un pedàs de different color, que 's veu de lluny. La dissidència existeix, y encara que al final de la reunió acabaren abrasantse, un' altre dia estrenyerán més fort y veurán si poden ofegarse.

En la reunió de la minoría republicana, presidida per en Salmerón, reyná la major cordialitat. Tots estigueren conformes en reconéixer la seva jefatura

parlamentaria, y en procedir sempre de comú acord en la gran campanya qu' s'ha d' empentir. Els federals se reservan la integritat del seu credo, pero sumarán el seu esforç a la mancomunada acció de tots els republicans.

Baix aquests auspícis van a començar els treballs parlamentaris, dels quals n'esperem grans resultats en el sentit de afirmar y enrobustir l'acció republicana en favor de la regeneració de la patria.

Com a nota pintoresca cal senyalar la bullanga dels presos de la Corunya.

Ab motiu de la mala qualitat del ranxo, se subvençaren ab tal empenta, que per espai de algunes hores siguieren amos absoluts del interior de la presó.

Y feren més encara: proclamaren la jefatura de 'n Mamed Casanova, famós bandoler qu' estava en manillat y reclòs en un calabosso. Al sentir els crits dels seus companys, en Mamed v' rompe 'ls grillons, y ab la barra de ferro que 'ls unia, rompe la porta, posantse al davant dels sublevats.

Y ab tot això el mauser no va funcionar. Els presos no eran obrers.

Reforçades les guardies, se presentà a la presó el President de l'Audiència, qui després de parlamentar ab en Mamed Casanova, logrà restablir l'ordre.

Aquí tenen una pàgina còmica que pot interposar entre les moltes tràgiques que forman els anals de la present situació.

PEP BULLANGA

LA NOSTRA FORSA

A hi son, sí, ja son a Madrid, a les Corts, els representants del poble republicà; els que portan un' acció que 'ls dona una representació que ha de ser de tothom respectada, perque emana directament de la voluntat dels electors. Res denhen a les pressions oficials, ni a les artimanyas del caciquisme, ni a la influència corruptora del diner. La representació que ostentan l' han alcancada directament de la consciència pública de una gran massa de opinó que s'ha desenvolupat enèrgica y poderosament, senyalant els derroters republicans com els únics que poden conduir a bon port el vaixell de la regeneració de la patria.

Son no més que 36; pero per la pureza y la legitimitat del seu origen y per las formidables forças que 'ls apoyan, ells sols representan més que tots els altres. En ells s'encarna l'esperança de una Espanya nova.

Y sabrán ferla resplandir aquesta esperança, ab la llum del seu talent y ab la forsa indomable de la seva voluntat enèrgica; y sabrán també condensarla fins a convertirla en una hermosíssima realitat. D'això n'estem segurs.

El seu lema, la seva divisa en els combats que van a començar, serà:—El cap dret, el cor net y aviat sempre!

Naturalment que 'ls partidaris de las institucions caducas, condemnadas a mort inevitable, faràn impossibles pera posar trabas y utilitzar la valenta acció de la minoria republicana. Els hi va la vida.

El punt de vista en que s'han collocat desde bon principi, s'ha de confessar que no careix de lògica. Què es lo que ha donat als republicans la poderosa forsa que avuy ostentan?— se pregunten.— Y a continuació 's responden:— La unitat de acció.— Y això reconegut, afegixen:— Procurém, donchs, destruir, o quan menos perturbar aquesta unitat, y acabarem o quan menos mermaré la seva forsa.

Feríss en aquest propòsit, procuraran sembrar la discordia en las nostres filas. Dirán, que l'acció republicana no té solidès y està destinada a desmoronar-se. Tractaran de introduir diferenciacions més o menys capciosas entre nostres dignes representants. Alegaran que cada diputat republicà té una

aspiració distinta: qu' en Salmerón y en Costa no poden avenirse; que 'ls federales y 'ls que no son federales no's poden entendre; qu' en Lerroux y en Melquíades Alvarez, l' un ab sos impulsos revolucionaris y l' altre ab son temperament gubernamental, es impossible que puguin viure junts dintre de una representació parlamentaria.

Pero tot serà inútil: el seu afany pera ficar la bruixa en el camp republicà, s' estrellarà en la perspicacia de nostres representants, que no seran tan tontos de deixar-se agafar en una trama tan burda.

Flavors, al veure'ls sempre units y més complices que mai, fent cada hú'l sacrifici de les seves particulars preferències en prò del bé comú, diran que no tenim plan ni objectiu, qu' en lloc de anar a la República aném al caos, y que preparém el desgall y días de dol pera la patria.

Cert qu' en això 'ls podrián respondre que per malament que ho fessim, may ho faríam tan malament com ells; qu' encara que 'ns ho propossem, impossible 'ns fora arribar al grau de desconcert y al extrem de ruïna a què han arribat ells ab trenta anys de monarquia.

Pero, sense necessitat de posar de relleu lo que pera vergonya de las pandillas monárquicas està a la vista de tothom, bé podém afirmar que dins del nostre programa, ab sols atenirnos a lo que 'ns uneix, fent cas omis de lo que fins ara 'ns portava separats, hi ha més solucions pràctiques y salvadores, que totes las que podrían arbitrar els partits monárquichs, encara que realisessin el prodigi de unir-se pera portarlas a terme, y de purgarse de las ignobles concupiscències que han sigut sempre la norma única de la seva política descastada.

Que 's desenganyin: res podrán contra nosaltres per més que s'hi esforsin. Ecls representan lo que se'n va; nosaltres lo qu' està a punt de venir y que vindrà pesi a qui pesi.

L'exemple de la unitat de acció el donarán constantment els nostres representants en Corts, enfront si es necessari, las diferenciacions en materia de ideals y 'ls impulsos del temperament.

L'interès suprem consisteix avuy en acabar ab el règim actual y ab l'establiment de la República. L'organisió de aquesta serà després cosa facilitissima; units l'haurérem establerta y units sabrérem sostenerla. Una transacció honrosa serà 'l fruct de la concòrdia republicana, que no son tan incompatibles com molts se figuren els nostres ideals. Si la transacció no s'arribés a establir, el pais fallarà i plet, y tots ens inclinaríam davant del seu falló.

Nosaltres tenim en el poble una confiança sense límits. Confiança ben justificada, per cert. De les cases populars, de baix a dalt, han sortit tots els prodigis que acabem de presenciar. El poble es qui ha simplificat el programa republicà. El poble es qui ha imposat la necessitat salvadora de prescindir de adjectius qu' eran patrons de diferenciació. A les inspiracions del poble s'eu la reunió de l'Assemblea magna del 25 de mars y la jefatura única confiada a 'n Salmerón. Finalment, del cor del poble ha sortit l'entusiasme y de les seves mans els vots en la memorable jornada electoral del 25 de abril.

El poble es ademés conscient y disciplinat. Cada dia s'una un nou exemple. Té una perfecta idea de la realitat y sab atemperars'hi. Està admirablement orientat. No sent les impacions suicides de altres temps. Sab esperar; pero espera treballant, organitzant, disposat a guanyar totas quantas batalles en lo sucesiu se presentin, en prò de la República. El dia que s'apeli al esfors suprem responderà com un sol home.

Aquesta es la nostra forsa, y contra ella no hi han de valdre artimanyas ni maquinacions de cap mena.

Si algun dia, fos qui fos, diputat o no diputat, tractava de tornar a les estèrils diferenciacions que van produir trenta anys de llàstima impotència, 'l poble l' arrollaria.

Ni per l'ambició personal, ni per un resto de carinyo a las antigues capelletes, avuy totalment desmoronadas, ni pel mal contingut afany de imposar-se a la llei de la severa disciplina, consentirà 'l poble republicà que 'ls monárquichs, en las acabal·les, vegin lograts els seus desitjos de dividir y perturbar.

Al qui 's disposi a fer el seu joch, el poble de una revolada l'tirarà ab ells.

No hi caben ja entre nosaltres ni 'ls traidors, ni 'ls insensats.

P. K.

sat y calent y l'olor forta, emborratxadora del incens qu' ho difumia tot en boiras perfumadas, abrusava als fidels, en voluptuats afrodisiacs que 'l lloch mistificava. Tenien las galtas enceses, els ulls brillants.

III

Al cap d'avall, prop del cancell, entre 'l va-yé de las empentes, mes de dugas verges candorosas y mes de tres devotas casades fent el desentès, llabient pare-nostres, acostaven els pits temptadors y 'ls ventres incitants al grapeig asquerós dels homes. Ecls sodomites repugnats y ullerosos s'escorrian ab mohiments de gat entre la gent, fins al lloch ahont somreya la cara pàlida y tendra d' algun jovenet com una flor per descloure. Y per damunt d'aquest gran pà de merda, en la gran trona, l'escolà major ab veu de xerrach, com si renegués, mestega va 'l trisagi. Tocà la campaneta y s'encongió dintre la trona. Se li veia 'l cap: una closca pelada, buyda... IV

L'orga suspirà fortement, estridentment. De sas cent cornetas, brollaren cent veus grotescament humanas y esgangleres, com a cascates de cadenes orientals, voluptuosas, que 's precipite-sin a dintre 'ls cossos. Y dominant aquest estrépit, s'alsà 'l cant de las filles de María, que 's repenjavan en la barana del chor pera ser més vistas. Retenian la veu en la gola tebia y rosada, allargavans la nota passionament... Y aquella música impura, barrejantse ab l'emborratxador perfum de l'incens, feya pessigollas, enardia...

A la banda esquerra, sota la primera arcada del

ALS REPUBLICANS

Lluytén units. Signem disciplinats, y seguim el camí tan ben emprès envers la santa causa del progrés, y serém vencedors y respectats.

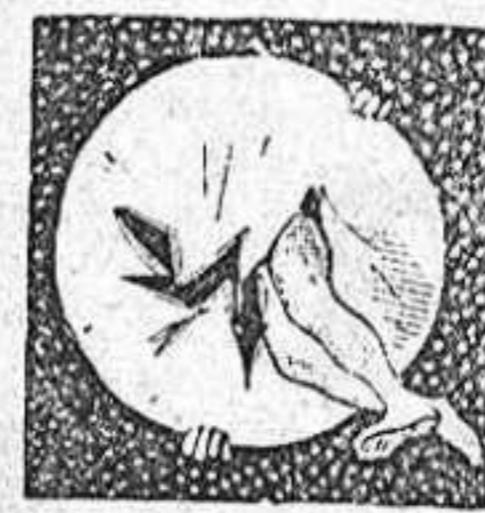
Hem d'ésser consequents, fortes y abnegats, competint tots en què pot serho més, y la justicia fallarà 'l procés contra dels reactionaris depravats...

De la nau espanyola ja tenim, màquina y mariniers: sols el timó, (que flaqueja bastant), falta copar.

Republicans: icoraje... no dormim! que no es molt lluny, tal volta, l'oportú de rompre las amarras... y a la mar!

ANDRESITO

CATALUNYA A MADRIT

UAN el rebombori regionalista ofegava tot altre remor, s'anava condensant en tot' Espanya una atmòsfera de desconfiança, de rebez y fins d'odi contra Catalunya. A las intemporalidades y als exclusivismes dels 'companys de causa', s'responia ab altres intemporalidades y ab altres exclusivismes. Y ab tot això s'anava generalisant la creença de que Catalunya era una nova Isla de Cuba que intentava separar-se de la mare patria.

La veritat es que l'esperit separatista existia, a pesar de les reiterades protestes dels atiadors regionalistes. Existia un separatisme moral mil vegades més pernicios que 'l separatisme polític. Al fi dos qu' estiguin separats, poden viure en pau cada hú a casa seva. En canvi, dos que convinguin en perpetua renyina, en incessant discordia, acaben per tenir l'infern a casa.

Una situació infernal s'anava creant ab la titulada qüestió catalana. Ecls de aquí y 'ls de allà ratllaven en un mateix grau de insensat. La cosa anava posantse cada dia més negra y qui sab fins ahont haurien arribat de continuar algún temps més la cega y fraticida intemperança.

Haueu vist alguna vegada 'l cel cubert de núvols espessos y amenassadors, asserenar-se tot d'una à les ratxades de la tramontana y a la forsa fondent dels raigs del sol?

Tal es lo que ha passat a Catalunya y a Espanya. Y ha sigut el sol de la República el que ha desvanecit la tétrica nuvolada.

Tots l'hem vist brillar en la consciència del poble català, y Espanya entera ha canviat el rezel per la franca alegria, l'amenassa per l'aplausus sincers.

De Catalunya 'n sortia la fosca y la negron quan predominaven els regionalistes; de Catalunya 'n surt avuy la llum y la claretat ab el predomini dels republicans.

La nació anava perduda, à las palpant, à riscos d'estrellar, y avuy, als resplandors que han brollat a Catalunya, ha trobat la via segura de la seva salutació. La filla que tots tenian per ingrata s'ha convertit als ulls de tots els espanyols en 'l heroina de la causa redemptora.

La veu d'Espanya es avuy unànime.—Si totes las regions haguessin procedit com Catalunya, enuant a les Corts una host tan considerable de diputats republicans a despit de las malas arts del caciquisme y dels elements oficials, avuy Espanya està salvada. Pero tant se val: el gran exemple està donat, y lo que no s'ha fet aquest cop, se farà un altre.

En aquests sentiments de admiració y de comprensió ab els sentiments dels electors republicans de Catalunya, està inspirada l'actitud del poble madrileny que 'l diumenge passat va dispensar una recepció la més cordial, la més franca, la més carinyosa que puga imaginarse, als diputats per Catalunya que arribaren a Madrid.

Els govern va pendre totes las precaucions per ofegar la manifestació; era dia de gala ab motiu del cumpleans del rey y volgué evitar una nota de contrast massa desfavorable per ell. D'altra manera la recepció hauria resultat un acte imponentíssim.

La gran massa republicana, cada dia més educada

pera la República y més resolta cada dia a posar de relleu aquesta educació, feu una manifestació de obediència a las indicacions de 'n Salmerón y s'abstinguerà de donar al acte las proporcions que han alcansat sens dupte, si se l'hagués deixada en plena llibertat. De questa manera 'ls agents de l'autoritat se quedaren ab las ganas de lluirse en el maneig del sabre, 'l garrot, el revòlver y 'l fusel.

Y no per això la recepció resultà menos significativa.

Tots els diputats republicans de Catalunya rebiren les felicitacions de nostres coreligionaris de Madrid, pero de una manera especial l'obrer anglès, horrat ab l'investidura de pare de la patria. Si varem fer b'ls republicans barcelonins en treure'l del seu taller de Sant Martí de Provensals, pera portar-lo al Congrés de Diputats!

L'Anglès es l'hèroe del dia. Sos companys de treball tal el proclamen. Es el primer fill del treball que després de la restauració va a las Corts. Es alguna cosa més que un representant del país com els altres; l'Anglès es un símbol.

El símbol de la unió estreta, cordial, indestructible del poble obrer ab el partit republicà.

Els republicans havem dit.—No volém que la massa traballadora ens fassí l'esquena pera guanyar actas; la volém al nostre costat, millor que una, confusa ab nosaltres. La seva causa es la nostra. Als esforços que ve practicant pel logro de las seves aspiracions, hi unirem sempre 'ls nostres esforços y junts arribarem al felis terme del viatje.

Tant sols un perfumat esteta de la classe aristocràtica, va permetre una paraula, que no arriba a xiste, al fixar-se ab l'Anglès que vestint el trajo de nostres artesans, saludava a la multitut entusiasta.

—Es el primer diputat—va dir—que ve al Congrés de gorra.

Deuria entendre aquest personatge encopetat, que molts vegades cab més dignitat y més honoradès d'una gorra que dessota de un tarot.

Y això que 'l tarot en alguns cassos val mil vegades més que la carabassa buyda, sobre la qual s'ostensta.

P. DEL O.

DESPRES DE NOSTRA VICTORIA

Pera no mortificar
l'amor propi dels vensuts)
que ab nostre triomph abafuts,
y aplastats varen quedar,
en lloc de fer grans cantades,
forts crits y ruidoses festas,
van celebrar unes modestes
y molt populars vellades.

Mes els carlins, gent devota;
pro sanguinaria y cruel,
van celebrar, ab boig anhel,
sa vergonyosa derrota.

'Sens' compendre, ni pensa'
que al fé, això, per nostra glòria,
feyan mes gran la victoria
del partit republicà!

FRANCISCO LLENA

A passa de mida lo qu' està succeint en el partit republicà espanyol d'un quant temps en aquesta part, sempre que, per algun fet trascendent, pot haver-hi probabilitats de que s'alterin las circumstancies normals de la política musulmana que ab sensignal *sans façon*, desenrotillan els *conspicuus y flamantes* partidaris de la dinastía actual. No s'escapa al observador que serenament segueix pas a pas la serie d'aconteixements extranyos, en un breu període de temps ocurrerts, que 'ls enemicus de la llibertat no titubejan devant de cap mena d'obstacles per fer la trabeta a la democràcia, valentse d'una medis que, per la seva inmoraltat, portan el sello característich dels Loyolas.

Els aficionats a solucionar jeroglífics estrambòtics y a descubrir la finalitat dels fenòmenos que's desvian del recte itinerari trassat pel sentit

—Tinch fret, molt fret...
El tonsurat l'apretà tendrement:
— Això ray, dona... Ja 't passarà.

Y desapareguen en la negra boca d'una porta, oberta al costat d'un altar menjat per la pols y 'l temps, qu' estava arrambat a la groixuda paret humida.

El tiberi dels carlins y 'l discurs de 'n Mella

—Amichs meus: Aquí tenim juntades les nostres forses.

—Aquí tenim igualment nostres dolsas majordonas.

—¡Deu, Patria, Rey y xampany, y sobre tot, xirinola!

—Y en fi, tot ens va tan bé, que hasta las taules s' enfonzan.

comú, tenen ample espai pera donar la brida fluixa á sos plahers predilectes.

Poch avants de la majoria d'edat del rey, majoria per cert fiscànic absurd, quatre joves y brioses diputats radicals emprengueren una tremenda campanya de propaganda republicana per les regions més fustigades pel caciquisme teocràtic. En lo millor de tal campanya, y com per art d'encantament, de sopte aparegué un tribunal d'honor que per lo indecent y ridícul vava provocar, á la vegada, l'indignació y la hilaritat dels elements honrats de tots els partits polítics. Els acorts d'aquest tribunal que tenia l'encarréch de desprestigiar al diputat que abans eloquència batalladora havia posat més en tensió els nirvis democràtics, foren sancionats per cert diputat republicà qu'encare no ha sapigut donar esplicacions de sa conducta, conscient y inconscient, pero ni poch ni molt perfilada á les lleys de l'amistat y del companyerisme. Aixó fou la primera trabeta oposada al actual reviscolament de les forses republicanes.

Quan la riuhada d'entusiasme sortit de l'Assemblea magna amenassava ab son impuls d'unió fer caure de nassos á la monarquia, precisament en les dos ciutats més democràtiques d'Espanya y en els moments més crítics de la lluita, s'aixecaren, també com per art de màgia, dissidències al sol objecte de fer perdre l'esma á les masses republicanes, dissidències que, joh misteris de la casualitat, coincidiren ab la formació, tant á Barcelona com á Valencia, de candidatures descaradament catòlicas-carlistas.

Ja veuen, donchs, els aficionats als jeroglífichs, ab quanta facilitat s'obté la solució dels enigmas més enreversats. La reacció ha intentat entrebarcar l'impetuosa marxa de la democracia, sembrant discordias ab la complicitat de certs elements que ab caretat de republicans sols aspiran á satisfacer sus impiadas ambicions y sus vanitats de galàpats embutits. Sus operacions clericals no podian estar més ben preparades pera la defensa de les tenebres: la divisió de les masses populars genuinament repu-

blicanas implicava la derrota de la llibertat y la victòria del absolutisme més desenfrenat.

Pero 'ls còmics clericals y 'ls que's posaren á son servei, reberen la bofetada més gran que registra l'història de la política nacional. El soberà autèntic, el Jutj suprèm ó siga el poble, ha demonstrat d'una manera que no dona lloch á dutes, que quan té plena conciència del camí qu'ha de portarla á la sacrosanta República, no admet divisió criminal que 'l reduirà a la impotència y el faran esclau del jou clerical.

SLOJURT M.

El primer discurs de l'Anglès

L'ha fet, y ha sigut hermós. Y l'ha fet sense obrir la boca. L'ha fet no més presentantse ab gorra al palau de la Soberanía Nacional.

Sí: al entrar al Congrés, modestament cubert ab l'honorada gorra del obrer, el diputat per Barcelona ha parlat tal vegada més alt y més eloquènt que pugui arribar jamay á ferho els gegants de la tribuna.

Y es que per gran y poderosa que sigui la influència de la paraula, sempre serà més avasalladora la eloquència dels fets.

Y 'l fet d'assentarse un home ab gorra als bancs del Congrés es d'aquells que senyalan una vía y marcan una època.

Els elegants senyorets de la majoria; aquests infelisos que son diputats pel mateix motiu que tenen querida y automòbil, no s'ho saben explicar qu'entre ells, alternant ab ells y desde luego ab trenta cinqu mil vegadas més dret qu'ells hi hají avuy un ciutatá, que no es parent de cap ministre, ni amich

intim de cap duquesa, ni protegit de cap mitrat, ni soci del *Veloz* y de la *Gran Peña*... y que per anya-dura ja ab gorra!

—Ab gorra!—exclaman ab una mescla estranya de sorpresa y consternació:—¿Qué significa aquesta gorra al Congrés?

Y fins á cert punt la seva admiració està plenament justificada. Desde temps remots, que s'allunyan hasta als gloriosos de la revolució del 68, la representació nacional estava exclusivament reservada als barrets.

Barrets de capitalista, barrets de negociant, barrets d'aristòcrata, barrets de general, barrets de marin, barrets de senyor que no se sab de qui viu, pero que porta barret. Podia anar al Congrés sense sentir comú, sense vergonya, fins sense vot; pero si sense barret!... ¿A qui si no á un temperament desequilibrat se li podia ocorre semblant despropósito?

Llavors donava gust el santuari de les lleys. Tots els representants del país eran gent fina y delicada. El que més y l'que menos podia posar cent duros a una carta sobre 'l tapet vert y gastars'en cinquanta per un palco dels toros.

Allí no 's veyan més qu'excelentíssims, usías, caballers, títuls, grans d'Espanya, pits carregats de creus, mánigas plenes d'entorxats... Era una delicia allò. Tant se valia passar la tarda al Congrés, com al *Círculo taurino* ó al *Jockey-Club*.

Y avuy, una gorra, jun diputat ab gorra, en mitj de les lluhosas bimbás d'aquella multitud selecta, la crème de la crème de l'alta societat espanyola!

—¿Qué vol dir aquesta gorra?... ¿Qué significa aquesta gorra entre nosaltres?

Tenen remoltíssima rahó en alsar el crit al cel. ¿Desde quan ha de succeir una cosa que no havia succehit mai?

Si l'Anglès, sacrificant la seva serietat á n'aixó que 'n diuhen conveniences, s'hagués comprat un copalita y una levita pera presentar-se al Congrés, el

pudor dels diputats de la majoria no hauria resultat ferit ni la seva conciència alarmada.

Una levita, un copalita... ¿Qué li havia de costar aquix al Anglès, al ff y al cap? Apurantlo bé, lo mateix que un gech y una gorra. Diputats hi ha que tal vegada no gastan tant, y hasta escudriñant en cuydado 'trobariam que gastan menys... perque no pagan al sombrerer ni al sastre.

Pero d'aquesta manera, l'Anglès hauria semblat un senyor com ells, y 'ls gomosos, els noys gòtics de la majoria, haurien tingut un verdader gust ab extreñer la mà d'un home que, fos qui fos, anava bé, vestia com mana l'etiqueta y feya tot lo possible pera no rompre la agrable y ben entonada armonia qu'en tota assamblea legislativa deu haver de reynar.

—Cóm vol avuy el diputat obrer que 'l diputat de Vilamansa, y 'l de Vilamena, y 'l de Vilaximple, y 'l de Vilatona y 'ls de tantas altras vilas no se 'l mirin si no ab indignació ab desvío?

—Ab gorra... Un pare de la patria, un home que demà farà lleys, y votarà carreteras, y concedirà ramals y otorgarà ó negarà subvencions, tenir l'humorada d'anar al Congrés ab gorra!

—¿Qui no riu al veure això?... ¿A qué conduceix? ¿Qué vol dir aquesta gorra?

Quan Lluís XVI, detingut á Varennes y frustada la seva tentativa de fuga, tornava á París acompañat d'alguns representants de l'Assamblea que, pera vigilarlo millor, anavan en el seu mateix cotxe, el delfí, nen de pochs anys, fixantse en la divisa grabada en els botons dels diputats, divisa que deya senzillament: *Viure lliure ó morir*, preguntà ab infantil curiositat:

—¿Qué significa això?

—Aixó, noy, significa —li respondé un dels representants del poble— que 'ls francesos han determinat no tenir may més amo.

Encara que sense divisa, d'una eloquència parecuda es la gorra del diputat Anglès.

Aquesta gorra, senyorets de la majoria, vol dir que 'l poble trabajador, cansat de procuradors indolents, ha resolt pendre assento al Congrés pera cuydarse personalment dels seus assumptos.

F.

BATALLADAS

PINTÓ de *La Veu de la Calumnia* sobre l'admirable moviment republicà:

«Es un esforç necessàriament xorch, y condemnat á desferse en agitacions sense finalitat beneficiosa.»

De moment, aquest esforç xorch, ha acabat ab las agallades dels companys de causa, als quals el despit no 'ls cab á la barretina.

En Paraïso ha donat per fracassada l'*Unió nacional*, ha reconegut noblement que al constituir-hla ya equivocar-se, y ha tornat allà hont era avants, á las filas republicanes.

En elles reclama l'últim lloch.

Benvingut sigal Y ara, que la seva simpàtica modestia no li fassa olvidar una cosa: que dels últims llochs se passa als primers, quan hi ha fé, energia y decisió pera prestar á la causa republicana, 'ls serveys que la causa republicana necessita.

Propòsits del ministre de Hisenda: son paraules textures que li atribueix un periòdic de Madrid:

—Irán principalment mis' medidas contra la riqueza oculta en los repartos gremiales.»

Ja ho saben els industrials: contra ells principalment s'aixecan ja las úrpies del ministre de Hisenda, tenintlos per una càfila d'occultadors.

Y 'l està bé; may siga sino per lo que tardan á unir-se al moviment republicà que ha iniciat el poble.

Que ridículs els monàrquichs, en la qüestió del nombrament dels alcaldes de Real Ordre, pera Barcelon! Apenas els nombran, se 'ls espallen desseguida. Els uns perquè no poden fer la voluntat del govern, temerosos de posar-se en pugna ab el poble; els altres perquè no volen ferla, pel mateix motiu, el cas es, que tot arcalde de Real Ordre s'ha de resignar á consumir-se en l'impotència y l'descrèdit.

De aquesta qüestió l'govern no 'n treu altra cosa que disgustos. Perque sempre que la plassa queda vacant y s'ha de proveir, com ara succeix, lo de dalt se 'n va abaiix, entre 'ls diversos grups que 's disputan el predomini dintre de la situació.

Y al últim no queda mes remey que deixar que 's menji la poma un interí.

* * * Be pot dirse que en aquest assumptu l'govern en el mateix pecat troba la penitència.

Ja veurán com seguit com fins aquí las coses, el govern haurà de demanar als regidors que al arcalde li fassin el favor de nombrar-se'l ell mateixos. Qu' es lo que hauria de ser.

L'artística catedral de Toledo amenassa desplomarse. Lo mateix que la de Lugo, Cuenca y León.

Joyas artísticas que 'ls capellans utilisan, á manera d'establiments molt productius, sense recordar-se may de invertir un centímetre en obres de seguretat y reparació.

Qualsevol corporació laica una mica ilustrada respectaria millor qu'ells aquestes obres d'art.

Pero ells tractan als temples ab el mateix cuidado que á la religió. No hi fa res que s'esquerdi; res importa que 's derrumbi.

Va augmentant cada dia mes la suscripció á les obligacions de 100 pessetas, destinades á la construcció de la *Casa del Poble*. Mes de la meytat del capital està ja suscrit, y es de creure que 'l resto 's reunirà de sobra en lo que queda de mes.

L'entusiasme republicà respón admirablement

à las brioses iniciatives del diputat Lerroux. No hem de dir nosaltres quant ho celebrém.

Quan el poble barceloní tingui casa propia, fins sembla que la Sra. República's donarà més pressa que may pera venir à honrarla ab la seva presència.

Després de tot l'adveniment de la República de pén en primer lloc de l'abnegació de que donguin probas els seus defensors.

El govern havia promés retirar de Salamanca als oficials de la guardia civil que intervingueren en els sagnants successos del dia 2 del passat abril.

Després s'hi va repensar i l'hi tornà à enviar, provocant un gran disgust en tota la població.

Parlant ab franquesa, crech que 'l govern ha obrat bé, tornantlos à enviar allí. Ha sigut com fer un nus à un mocador. Certas coses convé que no s'olvidin.

Els carlins van celebrar diumenge la seva meienda:

Van anar al Parch de la Salut, demostrant que tothom busca lo que li fa mes falta.

A la quènta, desde l'última estussinada electoral, no 's troben massa bé, y per això se'n van à la Salut... à pendre tila.

Com à mi 'm plau que cada hú s'expansió à la seva manera, res tinch que oposar al discurs del Sr. Mella, que se'n anirà de Barcelona convertit en un Sr. Mellat en tota l'extensió de la paraula; ni à las bravucónades del rector de la Mercé y demés sants varons que varen pendre la paraula (dignèmne paraula, encare que 's tracti de carcundas).

La nota deplorable de la merienda sigué la part que se 's obligà à pêndrehi als infelissos nens del Asilo Naval. Als de la banda de música, fentlos hi tocar l'himne carlí; als de la esquadra de gasterols obligantlos à montar la guardia al fusell y bayoneta calada davant del retrato del rey de les húngares.

Això es abusar de la desgracia y fer servir la caritat pera fins polítics de mal genero. No pot consentirse que la gorra de marinier de aquells pobres assilats à qui sosté Barcelona ab las sevas almonas, se converteixi en boyna.

TARRAGONA, 17 de maig

Perque uns joves se miravan à una hica de Maria, un pinxo místic anomenat Tifarreta va escocerme'l ab tanta furia, que ab una mica més se'n menja mitja dotzena; y acabà dientlos que si voljan simulacrar que anessin à un altre puesto. ¡Com si totas las noyas qu'entran en la seva santa casa haguassin de ser per ell y per ningú més! ¡No 's sembla que aquest merlot més valdría que 's cuydau de las sevas faldilles!

VENDRELL, 13 de maig

Una pregunta al senyor alcalde: ¿Cóm es que 's prohibeix la mendicitat en aquesta vila, y 's deixa en cambi vergonyosament que vajin demanant de porta en porta aquests farsants que 's vesteixen pel cap y que constitueixen la filoxera de la Espanya actual? ¡Es que aquests missaires ab el seu catell groixut y se panxa plena ho necessitan més que 's pobres esgarrats que van de poble en poble! ¿Qué hi diu à tot això el nostre batlle?

SARREAL, 13 de maig

El pastor místich se'n torna molt batxiller. Fa dia que s'entreté passant per las botigas hont sab que hi treballan noys y noyas, y quan s'entera de las cànsons que cantan aquests y de las brometas que fan ab ellas vol bescantitar per tot arreu amenantass als joves ab excomunitians y demés besties. Lo que vol ell es que las noyas vajin à ferli visitas al confesonari pera veure si al cap de vall pot fer una segona edició dels més de cap que per ell està passant una nena de setze ó disset anys qu'estava al seu servei... El jovent d'aquest pooble pot pendre exemple d'aquest cas y obrar en conseqüència.

CARME, 14 de maig

Tením un ex-segon arcalde molt bandereta. Fá un parell d'any que tot era matar merlots, y ara se'n ha tornat de la crosta de baix. Tot vé segóns diuen de que té una senyora molt guapa y piadosa, que fins tenia intencions de ferse monja. Intuitiu dir que això ha sigut una gran sort per ell, qu'entre la gent de sotana ara hi té molt bò... etc., etc. !Veyam si al últim el senyor ex-segon arcalde 'n surtirà ab las màns al cap!

SOLIVELLÀ, 13 de maig

El nostre ensotanat va vomitar desde l'ceboll contràs republicans, pel fet de haverli descubert la part activa que prengué à favor del maurista Canals. Això l'ha desconcertat. Els clericals veuen que la organització del Comitè republicà destorça 'ls seus plans y que may més podrà tornar à monopolizar las conciencias del poble.

També 's preocupá de LA CAMPANA DE GRACIA, per lo que li agrahí el reclam. Per molts anys pugui fer semblants obres.

CANONJA, 18 de maig

El nostre escravat ha canviat las horas de la confessió preparatoria de la comunió. A las noyas de 15 à 20 anys las hi fa anar de part de vespre. D'aquest modo, à las foscas, diu que s'entenen millor y acaba d'enllistarlas mes aviat. ¡Mireu si 'n té de picardia mossén Elàstich!

TARRAGONA, 13 de maig

El passat diumenge fou elegit senador el nostre corregidor D. Agustí Sardà. La elecció fou bastant renyida, y com que la Diputació hi hagué pinyas y bofetadas, el governador va fer patrullar la guardia civil. Tan prompte 'n tingueren coneixement alguns dels diputats, demanaren que fossin retiradas las forsas y ho lograren desseguida.

No hi hagué per sort cap incident, pero van ferse molts comentaris.

CASSÀ DE LA SELVA, 13 de maig

Un traballador de la fàbrica de D. Joseph Gruart y Poch, nomenat Claudi Albert protesta de les acusacions fetas à dit fabricant en carta anterior referent à si havia despatxat alguns obrers per haver votat la candidatura de 'n Costa. Diu que la prova està en que n'hi ha tres que continúan traballanthi y varen votarla.

Y si lector dijeras ser comento tal como me lo contaron te lo cuento,

LO DE TARRASSA

CONTRASTA ab l'exemple de templans y sensatés que ha donat el partit republicà de Tarrasa y tot el districte, abstinenç de fer manifestacions de cap mena mentres duri la sustanciació del sumari, la visita que, segons refereixen alguns periòdics, feran al governador de Barcelona certa caciquismes, augurant que si s'arribava à declarar processats al comandant Camino, hi hauria en aquella ciutat un dia de dol.

No pot arribar à més l'affany de imposició per part de un grup acostumada no mirar trevas quan tracta de lograr els seus propòsits. A las extra limitacions de aquest grup es degut principalment l'estat anormal de aquella pacífica població. Afortunadament, la seva influència s'acaba, per moments, ab la consolidació de la unitat republicana que s'ha guanyat las simpatias de totes las persones imparcialis.

L'arcade Salas-Morral, que havia comensat demandant una llicència, ha acabat presentant la dimissió del seu càrrec.

Tristos recorts haurà deixat del seu pas per l'Alcaldia.

Pero, en fi, affligit com se troba per un grave contratemps de familia, preferim per avuy tirar un vel sobre 'l passat.

Se 'ns ha dit que 'l Jutge instructor havia dictat auto de processament contra 'l comandant de municipals senyor Camino, causa dels successos del dia 10, y autor de la mort del republicà Lluís Molins.

El Sr. Camino segueix de molta gravetat à conseqüència de les ferides y lessions que va rebre. Desitjém la seva curació, ab la qual es de creure que acabaran de posar en clar las verdaderas causes dels successos de Tarrasa.

Una rectificació:

Nostre bon amich, Quintín López, mestre de l'escola laica instalada en el Circul republicà de Tarrasa, 'ns escriu una carta, en la qual s'hi llegieix el següent paràgrafo:

«Se m'ha presentat el municipal Antoni Figueras, protestant de que *La Esquella* y *La Campana* l'accusin de haver disparat el seu revòlver contra 'l poble, y junt y perjurant qu'ell no feu otra cosa que suplicar al seu jefe que no tirés, y alsar lo de terra quara à terra 'l tinent tirat els manifestants. Hem fet gestions per saber si eran certas las seves paraules, y per confessió de molt formals correligionaris resulta que no son. Per lo tant me sembla que no estarà de més qu'en els seus periòdics dijunes, *d petició del interessat*, qu'ell no havia fet armes contra 'l poble, que qui 'n feu sigué en Camino.»

Després de consignar que nosaltres recullirem la versió que ferem pública de boca del ferit Joan Bonestre, no tenim cap inconvenient en accedir à la síplica del municipal Antoni Figueras, esperant que 'l jutje instructor acabarà de posar en clar aquest assumpte. De totes maneras, ens alegríeu molt de la seva protesta.

En tot el districte se arbitran medis à favor de las pobres víctimes. Els republicans de la Creu Alta realisaren diumenge una vellada, que donà 'l següent resultat:

Entrades: 231 pessetes. — Recullit en la safata: 174'10. Total: 405'10.

Sortidas: A l'orquestra Muixins: 70 pessetes. — Al impressor Tugas: 15. — A Planas, director del coro *La Amerindia*: 10. — Total: 95 pessetes.

El remanent de Ptas. 310'10 ingressarà en la suscripció de *La Campana*.

Pels mateixos correligionaris s'ha organiserat pera diumenge, una funció teatral que 's donarà en el Teatre Cervantes, corrent el desempenyo de l'obra à càrrec de l'agrupació de aficionats de la Societat Calvo.

La Federació obrera de Sabadell prepara també un acte benèfic.

A Barcelona son en gran número las associacions que 's disposan à contribuir al socorro de *las víctimas de Tarrasa*. Y de altres punts sabem que 's farà lo mateix.


Nosaltres voldriem que à tot arreu ahont hi hagi una agrupació de correligionaris, practiquessin la Solidaritat republicana, en favor de aquells desgraciats. Creguim que ho necessitan. Per anunciar lo que convingui y donar compte dels resultats, possem *La Campana de Gracia* à disposició dels que 'n vulguin ajudar.

LA NOSTRA SUSCRIPCIÓ

LA CAMPANA DE GRACIA, 50 pessetes. — Joan Munté, 2. — F. S. I. — A. Jori Ll., 0'50. — R. Jori R., 0'50. — Joaquim, 1. — Pedro Bonet, 1. — J. B., 0'50. — I. R., 0'25. — J. P., 0'25. — P. M., 1. — C. L. Ll., 5. — Pere Escrivà, 0'50. — Saperas, 0'50. — Valentí Tatjer, 2. — Virgili R., 0'25. — Artur Roca Gómez, 0'25. — A. Ribas Ll., 0'25. — Gabriel, 0'25. — J. Baradat A., 0'25. — Joan Saigó, 0'25. — A. Curull T., 0'25. — S. Casellas G., 0'25. — L. Bellot, 0'50. — S. García, 0'25. — B. Cutxet, 0'50. — E. Gasca, 0'50. — P. Machón, 1. — Castro, 1. — M. Barich, 0'50. — Benito, 1. — Tot ciutat per ser com cal, ha de ser republicà y anticlerical, 0'50. — Francisco Llússia, 3. — Luis Bonny (Amposta), 3'15. — Mariano Manchón, 0'50. — Mateo Vilaseca (Rubí), 1'50. — Una que cumpleixen son deber, 1'30. — Joan Fornaguera, 0'25. — Miguel Fornaguera, 0'25. — A. Bernié, 0'25. — Un de Tarrasa, 3. — Tomás Farré y Ginestet, 1. — J. R., 1. — Jaume Montserrat, 1. — Delmas Recasens, 0'50. — Rafel García, 0'25. — J. Costa Pomés (Capellades), 1'50. — Francisco Llússia, 3. — Luis Bonny (Amposta), 3'15. — Mariano Manchón, 0'50. — Mateo Vilaseca (Rubí), 1'50. — Una que cumpleixen son deber, 1'30. — Joan Fornaguera, 0'25. — Miguel Fornaguera, 0'25. — A. Bernié, 0'25. — Un de Tarrasa, 3. — Tomás Farré y Ginestet, 1. — J. R., 1. — Jaume Montserrat, 1. — Delmas Recasens, 0'50. — Rafel García, 0'25. — J. Costa Pomés (Capellades), 1'50. — Francisco Llússia, 3. — Luis Bonny (Amposta), 3'15. — Mariano Manchón, 0'50. — Mateo Vilaseca (Rubí), 1'50. — Una que cumpleixen son deber, 1'30. — Joan Fornaguera, 0'25. — Miguel Fornaguera, 0'25. — A. Bernié, 0'25. — Un de Tarrasa, 3. — Tomás Farré y Ginestet, 1. — J. R., 1. — Jaume Montserrat, 1. — Delmas Recasens, 0'50. — Rafel García, 0'25. — J. Costa Pomés (Capellades), 1'50. — Francisco Llússia, 3. — Luis Bonny (Amposta), 3'15. — Mariano Manchón, 0'50. — Mateo Vilaseca (Rubí), 1'50. — Una que cumpleixen son deber, 1'30. — Joan Fornaguera, 0'25. — Miguel Fornaguera, 0'25. — A. Bernié, 0'25. — Un de Tarrasa, 3. — Tomás Farré y Ginestet, 1. — J. R., 1. — Jaume Montserrat, 1. — Delmas Recasens, 0'50. — Rafel García, 0'25. — J. Costa Pomés (Capellades), 1'50. — Francisco Llússia, 3. — Luis Bonny (Amposta), 3'15. — Mariano Manchón, 0'50. — Mateo Vilaseca (Rubí), 1'50. — Una que cumpleixen son deber, 1'30. — Joan Fornaguera, 0'25. — Miguel Fornaguera, 0'25. — A. Bernié, 0'25. — Un de Tarrasa, 3. — Tomás Farré y Ginestet, 1. — J. R., 1. — Jaume Montserrat, 1. — Delmas Recasens, 0'50. — Rafel García, 0'25. — J. Costa Pomés (Capellades), 1'50. — Francisco Llússia, 3. — Luis Bonny (Amposta), 3'15. — Mariano Manchón, 0'50. — Mateo Vilaseca (Rubí), 1'50. — Una que cumpleixen son deber, 1'30. — Joan Fornaguera, 0'25. — Miguel Fornaguera, 0'25. — A. Bernié, 0'25. — Un de Tarrasa, 3. — Tomás Farré y Ginestet, 1. — J. R., 1. — Jaume Montserrat, 1. — Delmas Recasens, 0'50. — Rafel García, 0'25. — J. Costa Pomés (Capellades), 1'50. — Francisco Llússia, 3. — Luis Bonny (Amposta), 3'15. — Mariano Manchón, 0'50. — Mateo Vilaseca (Rubí), 1'50. — Una que cumpleixen son deber, 1'30. — Joan Fornaguera, 0'25. — Miguel Fornaguera, 0'25. — A. Bernié, 0'25. — Un de Tarrasa, 3. — Tomás Farré y Ginestet, 1. — J. R., 1. — Jaume Montserrat, 1. — Delmas Recasens, 0'50. — Rafel García, 0'25. — J. Costa Pomés (Capellades), 1'50. — Francisco Llússia, 3. — Luis Bonny (Amposta), 3'15. — Mariano Manchón, 0'50. — Mateo Vilaseca (Rubí), 1'50. — Una que cumpleixen son deber, 1'30. — Joan Fornaguera, 0'25. — Miguel Fornaguera, 0'25. — A. Bernié, 0'25. — Un de Tarrasa, 3. — Tomás Farré y Ginestet, 1. — J. R., 1. — Jaume Montserrat, 1. — Delmas Recasens, 0'50. — Rafel García, 0'25. — J. Costa Pomés (Capellades), 1'50. — Francisco Llússia, 3. — Luis Bonny (Amposta), 3'15. — Mariano Manchón, 0'50. — Mateo Vilaseca (Rubí), 1'50. — Una que cumpleixen son deber, 1'30. — Joan Fornaguera, 0'25. — Miguel Fornaguera, 0'25. — A. Bernié, 0'25. — Un de Tarrasa, 3. — Tomás Farré y Ginestet, 1. — J. R., 1. — Jaume Montserrat, 1. — Delmas Recasens, 0'50. — Rafel García, 0'25. — J. Costa Pomés (Capellades), 1'50. — Francisco Llússia, 3. — Luis Bonny (Amposta), 3'15. — Mariano Manchón, 0'50. — Mateo Vilaseca (Rubí), 1'50. — Una que cumpleixen son deber, 1'30. — Joan Fornaguera, 0'25. — Miguel Fornaguera, 0'25. — A. Bernié, 0'25. — Un de Tarrasa, 3. — Tomás Farré y Ginestet, 1. — J. R., 1. — Jaume Montserrat, 1. — Delmas Recasens, 0'50. — Rafel García, 0'25. — J. Costa Pomés (Capellades), 1'50. — Francisco Llússia, 3. — Luis Bonny (Amposta), 3'15. — Mariano Manchón, 0'50. — Mateo Vilaseca (Rubí), 1'50. — Una que cumpleixen son deber, 1'30. — Joan Fornaguera, 0'25. — Miguel Fornaguera, 0'25. — A. Bernié, 0'25. — Un de Tarrasa, 3. — Tomás Farré y Ginestet, 1. — J. R., 1. — Jaume Montserrat, 1. — Delmas Recasens, 0'50. — Rafel García, 0'25. — J. Costa Pomés (Capellades), 1'50. — Francisco Llússia, 3. — Luis Bonny (Amposta), 3'15. — Mariano Manchón, 0'50. — Mateo Vilaseca (Rubí), 1'50. — Una que cumpleixen son deber, 1'30. — Joan Fornaguera, 0'25. — Miguel Fornaguera, 0'25. — A. Bernié, 0'25. — Un de Tarrasa, 3. — Tomás Farré y Ginestet, 1. — J. R., 1. — Jaume Montserrat, 1. — Delmas Recasens, 0'50. — Rafel García, 0'25. — J. Costa Pomés (Capellades), 1'50. — Francisco Llússia, 3. — Luis Bonny (Amposta), 3'15. — Mariano Manchón, 0'50. — Mateo Vilaseca (Rubí), 1'50. — Una que cumpleixen son deber, 1'30. — Joan Fornaguera, 0'25. — Miguel Fornaguera, 0'25. — A. Bernié, 0'25. — Un de Tarrasa, 3. — Tomás Farré y Ginestet, 1. — J. R., 1. — Jaume Montserrat, 1. — Delmas Recasens, 0'50. — Rafel García, 0'25. — J. Costa Pomés (Capellades), 1'

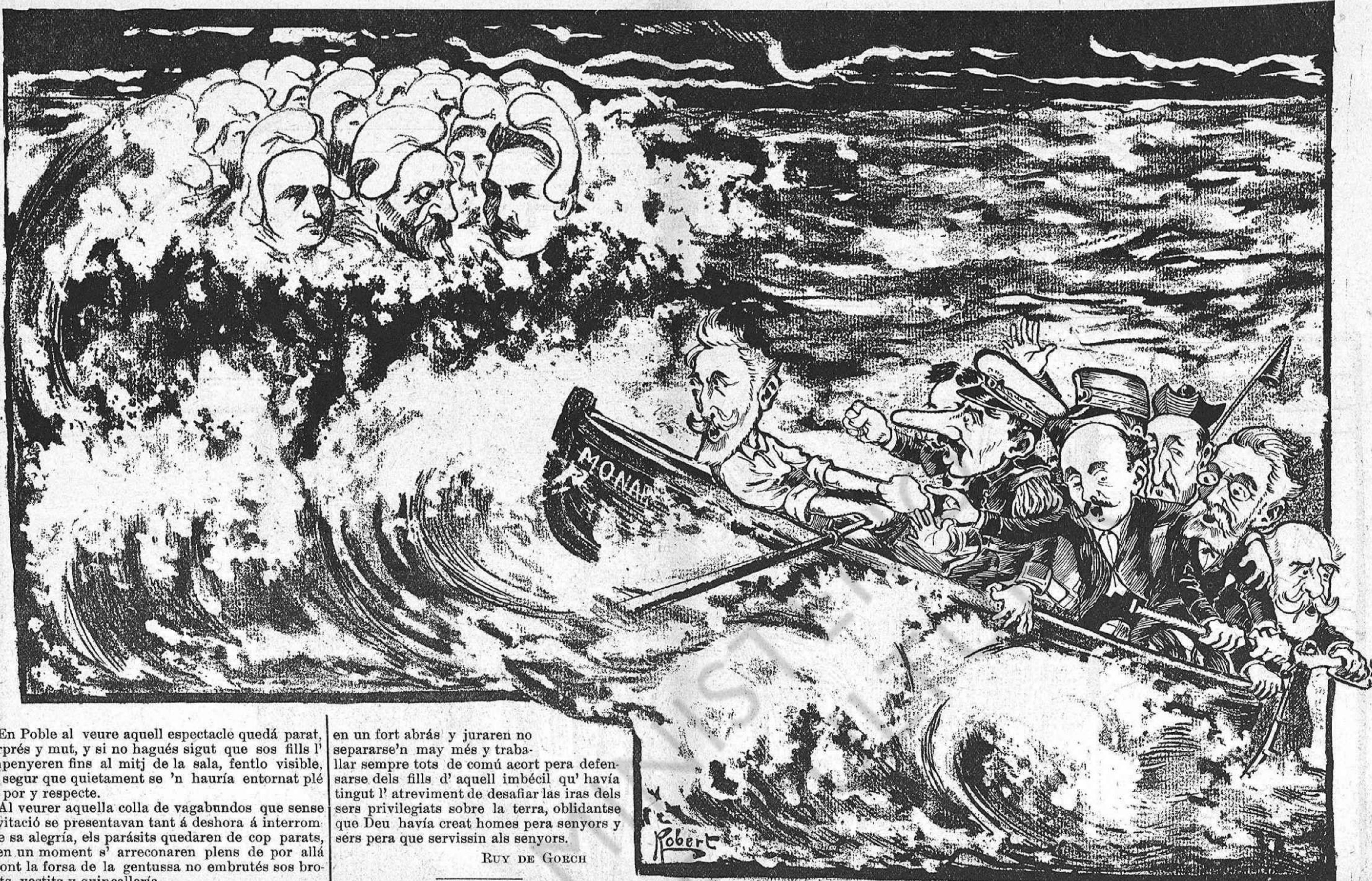
En el seu element

·MAUSSER· IN · HISPANIA·
·SUPREMA · LEX · EST·

NERON II, l' heroe del mauser.

Una barca en perill

En Poble al veure aquell espectacle quedá parat, sorprés y mut, y si no hagués signit que sos fills l' empenyeren fins al mitj de la sala, fentlo visible, de segur que quietament se 'n hauria entornat plé de por y respecte.

Al veuer aquella colla de vagabundos que sense invitació se presentaven tant a deshora a interrompre sa alegria, els paràsits quedaren de cop parats, y en un moment s' arreconaren plens de por allá ahont la forsa de la gentussa no embrutés sos brodats, vestits y quincalleria.

Restá un moment de calma; els uns se miravan als altres.

Al fi, un qu' anava disfressat de militar, observant que 'ls bretols anavan desarmats, se serená y desenvainant un gros y molt llarch sabre, feu una ratlla ben llarga, desde tant lluny com pogué, y cridá:

—¡Altó! El primer que passi d' eixa ratlla es mort! ¿Qué voleu?

—...
—¿Qué voleu?
—Donchs... divertirnos; lo que feu vosaltres.

—Purria, iy per això haveu vingut a interrompre la festa? ¡Ganduls, alsas a traballar, a fer quartos! ¿Qué no sabeu qu' aviat haureu de pagar un altre impost?

—Y are, mestre, ¿qu' esteu de bromat? ¡S' ha acabat el broquill... y, ademés, que ara no parlém d' això: venim a ballar.

—¿Qu' es que s' atreveix a cridar allá ahont soch jo? —crida la Realesa desde lluny.

—Carat, jo y 'ls meus.
—¿Per ventura sabs qu' soch jo?
—Massa.

—Y sapiguenthó cridas? —Per ventura t' has oblidat que soch de dret diví?

—No 'm vinguis ab quèntos; continueu y ballém.

—Treyeu a n' aquests imbecils!

—Lo qu' haveu de mirar que no siga jo qui vos tregui a vosaltres; ¿per ventura sou cegos? —No veieu que som més?

—¡A fora!

—Nows, preparemmos.
—Si no vos en aneu, demà paro tots els treballs —crida el Capital, —y morireu de ganal

—Per això ray: no 'n fá pochs d' anys que m' es tich morint de gana. Fesho, fesho, que riurém.

—Agafeu a n' aquest insolent, a n' aquest anarquistà! —crida el militar dirigintse a n' els fills del poble.

—Es el nostre pare y té rahó.

—Ah! —Vosaltres també, llops petits? Ja sabeu la disciplina militar: si desobediu, tots anireu a presiri.

—Ja no hi ha presiris, ja no hi ha disciplina; mos fills ja no obediiran més la teva veu; ells son la forsa, ells son el tot de que fins avuy vos haveu valgut pera deshonrarme; no 'ls atihis, res els fá por; serán meus, jo sols puch manarlos, jo soch l' únic pare d' ells. Ells no creuen ja més que ab mí y ab Deu.

—¿Qui' es que parla aquí de Deu? —crida la superstició en forma de capella. —De Deu no més puch parlarne jo; jo, que soch l' únic representant seu aquí a la terra, y per lo tant, fills del Poble, en nom de Deu, vos conjuro a que agafeu al vostre pare.

—Deu no pot consentir això.

—Si no oïu ma veu, vos excomunico: vosaltres donas no parirán, las fonts no rajarán, tot morira, tot menos vosaltres. Mediteu, donas; aconselleu a 'ls vostres homes y fills, per un se pert tothom; si l' agafeu, la salvació, el be ara y morts la salvació eterna.

Un petit xiu, xiu, esclatá entre 'ls fills del Poble. Sos fills, poch a poch, s' allunyaren d' ell, deixantlo sol, fins que 'ls oligarcas, envalentonats per sa soletat, se tiraren damunt d' ell, y a pessichs y caixaladas, en un segón el feren desapareixer dins son ventre, y un cop farts, folls de venjanassa, s' uniren

en un fort abrás y juraren no separar-se'n mai més y traballar sempre tots de comú acort pera defensar-se dels fills d' aquell imbécil qu' havia tingut l' atreviment de desafiar les iras dels sers privilegiats sobre la terra, oblidantse que Deu havia creat homes pera senyors y sers pera que servissin als senyors.

RUY DE GORCH

Al arcalde de Tarrasa

Ja que may podrém pagari lo molt, y bò, que ab cor noble, ha fet per 'quest honrat poble des qu' la vara van darli;

Ja que 'l seu cor bondadós tot de religió impregnat, ha fet, desinteressat, felís al menesterós,

Ja que á n' el seu talent gran y sa gran iniciativa, se deu la gran part activa de les obras que aqu' fan;

Ja que sempre ab franch servei ha atès á la classe obrera, y ha fet cumplir justícia pel gran com' pel xich la llei;

En fi, ja que ab sa energia y elevada diplomacia, est poble li deu la gracia de s' actual armonia;

Proposito, perque la gent pugui coneixel quan passi, qu' abandonero se 'l fassi á la professió vinent. (1)

Ja que ignorém que 's proposa ab sa fatal conseqüència, á veure si la conciència, li diria alguna cosa.

V. TARRIDA

IECCE HUMANITAT!

LTRA vegada búlgars y turcs tornan a mesuràrselas.

—Per qu'? Las causes aparents son purament polítiques. L' Albania y la Macedonia voldrían emanciparse del jou del Sultán de Turquia; el descens de Mahoma al véurelo es treny la mà més que may per' evitar que aquestes províncies, com altres ho han fet, se li escapin, y Bulgaria, per esperit de rassa y á l' espectativa del benefici que li pot reportar, ajuda y fomenta secretament l' insurrecció: aquí tenen dibuixat l' aspecte extern del drama.

Drama en veritat terrible y ple de incidents y episodis que traspassen ja 'ls llindars de la tragedia. Moguts—diuen ells—per l' amor á la patria, els búlgars fan saltar edificis per medi de la dinamita, incendian poblacions, saquejan las moradas dels enemicis, matan a tots els que 's posan al seu alcans.

No menos cruels y desenfrenats se mostren els nét dels Profeta. Gelsos de la integritat del seu territori, ja prou mutilat per anteriors revoltes, com a llops persegueixen els turcs als revolucionaris, cassantlos pels carrers de las poblacions, arrancantlos dels seus alberuchs, empantantlos pels camps y per las montanyas.

(1) Entenguis: professor del Corpus Christi.

—Nows, preparemmos á nadar: aquesta onada ens volcà sens remisió.

La lluya no es ja d' homes: es de fieras. Un vapor, poch avans de posar-se en marxa, ha sigut volat; a Salònica s' hi ha produït una serie d' explosions combinades, que han ocasionat la destrucció d' una pila d' edificis. El terror impera per tot: els búlgars juran vence ó morir; els turcs prometen ofegar l' insurrecció, encare que sigui extermiant á tota la rassa búlgara.

Dona, vells, criatures, ningú escapa á la furia mussulmana: soldats, paysans, turcs indefensos, tots cauen baix el ferro ensangrentat dels búlgars revoltosos.

—No sembla extrany que á principis del sige xx s' entaulin encare lluytas tan horribles y tan encorronadas?

Per si 'l senyor nominal d' aquest tros de terra d' aquesta comarca 's dirá Abdul ó 's dirá Fernando: ¿es possible que dos pobles s' ataquin y embestixin com tigres gelosos?

Qu' es possible, els fets ho diuhen: en quant á extrany, deixa de semblarho si 's pensa un moment en el carácter verdader d' aquesta guerra estúpida.

Perque la veritat es que la causa de la lluya entre turcs y búlgars entaulada, dista molt de ser política.

Al parlar de la integritat del imperi, els soldats mahometans menteixen; al alegar las sevas aspiracions d' independencia, els búlgars faltan á la veritat.

El móbil real d' aquesta repugnant agarrada es religiós. Per xo 'ls seus efectes son tan brutalment espantosos.

Sempre la guerra es y ha sigut terrible; pero,— aquí está l' Historia qu' en mil planas tacadas de sanch en ho ensenya,—quan ha sigut promoguda pel sentiment religiós, el més cego, el més irreflexiu, el més funest de tots els sentiments que pot abrigar l' home, la guerra ha deixat de ser batuosa entre sers humans pera convertirse en repugnant lluya de fieras rabiosas.

En aquest cas se troben avuy els actors del espiritu drama d' Orient. L' un legeix el Corán, posa a Alá sobre totas las cosas y creu que quan se morirà al paradís, ahont un aixam de bellas señoras se barallaran per ferli pessigollas y oferirles begudas delicadas.

L' altre passa las horas estudiant l' Evangelí, sab que Deu es l' amo y senyor de tot lo creat y té la seguretat de que un cop mort se 'n pujará al cel, mansió deliciosa plena d' àngels, arcàngels y serafins, que no tenen altra missió que tocar el violí y la flauta per recreo y distracció dels benaventurats.

El turc considera que 'l búlgaro es un ximple y que no més per creure lo qu' ell califica de bestias, mereix mil y mil morts.

El búlgaro viu en la persuasió de que 'l turc es un heretje, mereixedor de tots els suplicis pel menor fet de llegir el Corán y pensarse que Sant Joan era moro.

Pel turc el búlgaro es un gos cristian.

Pel búlgaro el turc es un animal odiós.

Aquest alsa la creu.

Aquell enlayra la mitja lluna.

Y l' un al crit de Visca Cristo y l' altre al crit de Gloria á Mahoma, els dos contrincants, atiats pels seus piadosos sacerdots, se llensan á la lluya, s' agafan, s' abrahan, y com que 'l sentiment religiós es lo que 'ls anima, no 's contentan ab matarse; necessitan arrencar 'ls ulls, mutilarse, mossegarses les entranyas, beures la sanch.

Vels'hi aquí per qu' l' actual colisió búlgaro-turca sembla més que batalla d' homes, agarbonament de hienas.

Y las potencias, aquestes grans potencias, que ab tan desinteressat zel pretenen vetllar pel bé de l' humanitat, ¿per qu' ho toleran aixó? —Per qu' no s' fiican? —Per qu' no van allá y ab quatre castanyas al turc y quatre al búlgaro 'els invitan á ocupar-se en coses més dignas y útils?

—Ah! Ja voldrían ferho, però no poden: Russia no ho fá per mor d' Alemania, Austria per mor d' Italia, França per mor d' Inglaterra...

—Y totas aquestes nacions se titulan cristianas!... —Qui sab! Tal volta es per xó que no s' hi fican. Potser l' espectacle 'ls agrada ó 'l consideran benefici per la fe...

—Té unes cosas tan rares y incomprendibles la santa religió!...

FANTASTICH

PAS Á PAS

—Nang, nang!... Sona la campana.

Sortint de tots els indrets,

els diputats, xano xano,

van acudint al Congrés.

N' hi han que van ab clac de moda,

n' hi han que van ab barret vell,

y fins n' hi han que ab molta flama

portant en lloc de barret un llamatiu gorro frigi.

—Mamá ¿qué es aquesta gent?

Ja està en funcions l' Assamblea. Las ilusions del govern, que 's pensava que las cosas li anirian tan rebé, quedan ben aviat frustradas.

Cada sessió del Congrés

significa una derrota

pels arrugats caballers

de las fórmulas antigua.

—Mamá, no estich gens content.

Don Nicolau s' alsa y parla, fent el detallat procés de la gestió desastrosa de'n Silvela y companys seus. Parlan també en Blasco Ibáñez, el fill del gran Pi, en Vallés,

en Lerroux, el vell Morayta, don Joaquim Costa, en Lietjet, el nostre Anglés, en Sorianó...

—Ay, mamá, quins baladrons!

Allí tot surt: las promeses que ha vingut fent el govern, de las quals ni per miracle una sola n' ha complert; la duressa ab que l' Hisenda saqueja al contribuyent, y sobre tot la frescura ab que's concullen las lleys per favorit als de la colla...

—Ay, mamá; això no va bé!

Caldejada ja l' atmòsfera, una tarda's discuteix la lamentable freqüència ab que'l mauser surt á fer parro uians per les necròpolis. Don Francisco ho troba bé, les minorias protestan, la majoria aplauideix, el saló sembla enfonsar-se...

—Mamá iquin escàndol! Sents?

En vā'l ministeri intenta portar la calma al Congrés; en vā en Maura, á tall de prova, s' arrisca hasta á té'l valent. L' onada republicana s' aleganta, y creix y creix... y ab empenta poderosa volca l' tremolós gobern, que no sab cómo defensarse.

—Ay, mamá! Dígas, iqué fem?

Restaurat el ministeri ab elements nous y vells, torna del combat terrible á sentirse l' espatech. De las oposicions surten trets com més va més certers: cada arenga es una bomba que resta alguns combatents á la pobre majoria.

—Mamá, d'ont es el mundo meu?

El Congrés ja no es un siti hont se parla y discuteix; es un' olla endemoniada que ha arrençat un bull d' infern. Ja no hi ha qui aguantar pugui els temporals imponents qu' en aquell saló s' aixecan: tot tremola, tot cruceix tot se posa negre, inègrell...

—Mamá, aném, aném al tren!

C. GUMA

LA GRUTA DE LOURDES

o es fluix el conflicte que al govern francès li ha cagut á sobre. Segons la ley votada per l' Assemblea, en virtut de la qual deuen ser di-òltas totes las corporacions religioses que no poseixen una autorisació especial del Estat, la congregació de pares assumpcionistas, que no té aquesta autorisació ni es fàcil que l' obtingui per no dedicar-se á cap dels fins que la nació creu tolerables, ha de desapareixre de Lourdes.

Y aquí està l' embrollo. Ha de desapareixre, per que la ley ho diu y porque així s' ha verificat en moltes altres localitats de França; però a Lourdes la ley no pot cumplir-se per la senzilla ràhó de que, no la minoria, la immensa majoria dels veïns de la població no ho volen.

—Avans que permetre que 's tanqui y 's posin 'ls sellos á la santa gruta, els agents de l' autoritat haurán de passar per demunt dels nostres cadares.

Així han parlat els elements més importants de la població, y així sembla qu' estan disposats á cumplirlo... si no vé'l tío Paco ab la rebaixa.

Es una manifestació clerical aquesta actitud?

Deu atribuirse al fanatisme religiós?

Ben al contrari —y aquest es un dels aspectes més curiosos del problema: precisament la major part dels manifestants professen idees radicalíssimas.

Pero, ben clar ho han dit al govern:

—Els veïns de Lourdes no hi creyem ab els miracles, pero'n víctim, y sabém per propia experiència que la clausura de la gruta seria la ruina de la població.

La afirmació es tan exacta com atinada.

Tots els vells de la comarca ho saben. Avans de la miraculosa aparició de la Verge, els infelissos passos d' aquelles terras arrastraven una vida de les més miserables del món. País pobre, terra ingrata, faltats de medis de comunicació, què havian de fer els desventurats sinó anar vegetant ó morint-se lentament de gana, arrossegantse per aquelles pendentes que, aspres y infecundas, se negavan á mantenirlos?

Pero un dia apareix la Verge á la xiflada Bernadette; la novedat s' escampa per tot França; varis esperits desperts endevinen l' immens partit que de l' aparició s' pot treure; una corporació religiosa s' apodera del negoci; s' edifica la basílica; s' transforma la població, aixampantla, embellintla y modernisantla; s' aixecan hotels; s' obran restaurants; s' estableix en gran escala l' industria de la devoció, y la gruta de Lourdes, convertida en un tancar y obrir d' ulls en centre de pelegrinació de tots els llançants francesos, porta á la humil població un riu d' or que ombla les butxacas y enriqueix á aquells pobres veïns, que anys enrera no sempre que te nian gana podien menjar pa.

Y ara voldria l' govern estroncar de cap el doll d' una font que ha canviat la sort de la comarca, millor y més rápidament que pogués haverho fet el descubrimient d' una mina de diamants?

De cap manera ho toleraran els naturals de Lour-

des: la llibertat —diuhens ells — es una cosa, y la bossa n' es un' altra. Nosaltres som molt radicals y molt despreocupats, pero de la gruta de Lourdes n' ha rajat y'n raja la nostra fortuna, y no hem de ser tan tontos que permetem que ningú vingui á tan-carnos l' aixeta.

—La ley es ley per tothom — replica l' govern — y tots els ciutadans francesos venen obligats á cumplir-la.

—No pas una ley que perjudica l' portamonedes. Això es inevitable: tota innovació, tota reforma porta trastorns y lesions interessos. Sense molestar á un ó altre es impossible fer res.

—Nada: no volém que 's tanqui la gruta.

—Donchs se tancará.

—Ens resistirem.

—¡Bah! No serà tan fiero el león... També 's pagesos de la Bretanya voltan impedir que 's tanquessin els convents dels seus llogarets, y á pesar de les seves amenassas, els convents han sigut tancats y la ley ha quedat per tot arreu completa y acalada.

—¡Oh! — replican els veïns de Lourdes davant d' aquest argument: — els pagesos de la Bretanya fensavan als frares y á les monjas perquè sí, per simpatia, per esperit religiós; pero al fi y al cap ab la seva desaparició no havian de perdre gran cosa. Per xo ab quatre pedradas als agents de l' autoritat han creuat haver cumplert, y l' expulsió ha pogut realisar-se sense grans dificultats. El nostre cas es diferent. Tancarnos la gruta dels miracles, aquesta gruta qual aigua cura á tanta gent, no es atentar á les nostres conviccions ni ferir els nostres afectes: es serzellament p'ndremos el pa y reduuiremós á la miseria.

El dilema es verdaderament peligrat.

—¿Qué farà l' govern, posat en situació tan difícil? —S' atrevirà á fallar a la ley, fent á favor dels pares assumpcionistas de Lourdes una excepció que no s' ha fet per ningú?

—Gosarà portar la ruina á una població que sols viu de l' explotació d' aquesta aigua famosa?

Si jo fos de 'n Combes arreglaría l' assumptu d' una manera que 'm sembla que satisfaria á tothom. Expulsaria als frares.

Pero deixaria la gruta oberta, fentla vigilar pels gendarmes.

Així la població quedarà contenta y 'ls devots no hi tindran res que dir.

Perque —mirémho— desapassionadament, — si la Verge té ganas de fer miracles, — qué se'n hi ha d' endonar á n' ella que la gruta la guardin els frares ó 'ls dependents de l' autoritat?

A. MARCH

COSETAS

Fa poch temps, morí un rector d' honradíssima memòria. Sa vida fou exemplar, per lo casta, prodigiosa!... puig en dotze anys sols tingué... i vintiquatre majordomas!

El viure maritalment, segons com, té molta gracia. Veus' aquí que un meu amich, fa poch, v' notificarme, que vivia ab una pell, ex-monja, pero molt guapa...

Donchs se pot ben dir que viu, ab una querida... hermana...

—Soch un solemne pobre, pro soch lliure: no tinch ni rey, ni Roch, ni res m' apura.

—Lo que dius no es vritat; perquè si etz lliura, no m' negarás que al menos tens... dotze unsas.

Tant economista era un senyor que 's deya Adolf, que trôbante en l' agonía, digné al notari Cebollos:

—Mort, posarau mon cadavre en una caixa... d' ahors.

ANDRESITO

REPLICHS

Egòns una nota que publica un periòdic, la major part de las primeras figures del torel, es tan á punt de tallarsela. Se contan en el número del dimarts: en Mazzantini, en Reverte, en Bombita, en Conejito, en Lagartijillo, en Fuentes y algún altre.

Els uns se retiran per vells; els altres per richs: n' hi ha també que per inútils á consecuciona de feridas, y n' hi ha, finalment, que per haverse adnat al últim de que les banyas acaben en punta.

Aquesta retirada dels adalits del torel alcansa casi las proporcions de un desastre nacional.

Pero no hi ha que desconsolarse: encara quedan pera divertirnos els maletes de la restauració. Aquests no's retiraran fins que 'l toro 'ls llansi á l' altra part de la barrera.

Apenas va anar-se'n á Madrid el Sr. Rothwos, el Sr. Espinós, president de la Diputació provincial, va ocupar el càrrec de Gobernador de la província.

Avants del Sr. Rothwos, signé Gobernador de la província l' Sr. Espinosa de los Monteros.

Espinosa... Espinós... Diguin que no podém sortir de punxas.

Llegeixo:

«Los telegramas del Ferrol, Valencia, Murcia, Burgos, Lugo, Zaragoza y otras poblaciones dan cuenta de los festejos celebrados para conmemorar el cumpleaños del rey. En todas ellas ha habido misas, parades, recepciones y banquetes.

Ja ho venhen, per tot arreu un gran entusiasme... ¿popular?

—No, senyor: un gran entusiasme de munició.

En substitució del arcalde de Tarrasa, Salas Mo-

rral, que al últim s' ha adonat de que no li quedava altre remey que dimitir la vara, sembla que será nomenat el regidor D. Joaquim Alegre.

Es lo que correspon. Després dels arcaldes tristes, els arcaldes alegres.

Menos mal.

Ab l' excusa de satisfer els atrassos als repatriats, el govern ha contret un deute, al mòdich intérès del 2 y ½ per cent mensual.

Y ara dirà que obra ab gran patriotisme recordantse de pagar á n' aquests infelissos.

Els qui resultaran més favorescuts ab aquesta combinació, no son certament els que varen perdre la salut y la vida, més que en defensa de la patria, al servei de les institucions, sino las agencias que ab tot aquest temps d' espera y aplaussions han comprat per un tres y no res, gran cantitats de crédis d' aquesta classe. Per las agencias se farà principalment la festa.

—Oh República, República, y qué tardas á venir á fer un bon dissapte!

En un llibre que ha publicat el notable escriptor Ives Guyot, s' hi llegeixen els següents datos:

«En la població cristiana del món, l' any 1700 els catòlics representaven el 70 per cent. Un sige després, ó signí á l' any 1801 ja havien baixat al 51 per cent. Y en el sige passat tingueren un' altra baixa, per quant en 1901 tan sols representaven el 38 per cent entre el 72 per cent de cristians dissidents.

—De manera qu' en l' espai de tres sigles, ha vist l' iglesia catòlica reduït el número de creients á la meitat. Si va seguir aquesta marxa, ¿qué succeirà?

—¿Qué vol que succeixi, sant cristí? Que l' catolicisme á forsa de olvidar la seva missió espiritual per las gangas temporals, s' haurà gastat com un ciri cap per 'vall.

—A Madrid s' ha celebrat, com cad' any, la festa de Sant Isidro. Els trens baratos van abocar en la vila de l' Os una gran forasterada. Y 's comprén que siguin tants els espanyols, admiradors y devots de aquell sant, no per pregari, sino per fer xerinxona en honor seu.

Un dels miracles més sugestius que se li atribueixen, es el fet de que quan arribava al tres, se posava á pregar, y entre tant dos àngels baixaven del cel y li feyan la feyna.

—Se vol un miracle més espanyol?

Encare hi ha avuy qui espera la seva reproducció. La religiositat y la gauderia continuan sent els timbres característics de un gran número de pastanagues.

—Pero 's àngels del cel no baixan á ajudarlos. ¡V qu' han de baixar! Altra feyna hi ha.

Els fusionistes barcelonins estan molt cremats perque en l' última fornada de Senadors no hi ha signat comprés D. Joseph Comas y Masferrer. Ja veulen, quina contrarietat! ¡No recordar-se d' ell, de un home que ha prestat al partit tan grans serveys!

—¡Y com me deixan! —exclamarà.

En efecte, entre senador y sanat hi ha alguna diferència.

Els fusionistes no troben la manera de posar-se de acord per elegir jefe. Ni es fàcil que 'ls sols s' hi arribin á posar per temps que visquin.

Serà precís que l' rey s' encarregui de treure's de apuros. Aquell á qui l' monarca dongui la clau del robost, aquell serà reconegut y obehit com á jefe, á lo menos pels que siguin invitats á asseure's á taifa.

A n' això ha vingut á parar la representació de un partit que tenia al seu càrrec la representació de les idees liberals dintre de la monarquia.

Perells no hi ha hagut mai una monarquia restaurada, sino una monarquia de restaurant.

Després de barallarse molt, al últim els diputats y senadors fusionistes varen celebrar una reunió tots junts.

Y durant la reunió fins van saber dissimular d' allò millor l' odi que 's guardan.

Al saltar en Montero Ríos, en Vega de Armijo y en Romanones, varen donar-se una abrazada, entre 'ls aplausos de tots els presents.

Moment sublim. Els grechs van inventar el grup de las Tres Gracias. Els fusionistes han combinat el grup de las Tres Desgracias.

S' ha aumentat la contribució dels metges.

En cambi ningú s' cuida de obligar als capellans á pagarsla.

Està vist que a Espanya hi ha més afició á fer esquitxar la mosca als que curan els cossos, que no als qu' escuren... las ànimases.

Els perdigots acaben de rifarse al Sr. Bertrán de Amat, á qui l' any passat varen elegir senador per l' Económica y aquest any l' han deixat en terra, donant els seus vots primer al marqués de Camps, y reservantlos després, en vista de que aquest havia sortit elegit á Girona, pel silvestre Sandúñene, que 's ha promés ferse dels seus.

En vista de lo qual el Sr. Bertrán els ha cantat la canya tirantlós'hi pels nassos la dimissió de president de l' Económica.

Pero Sr. Bertrán: ¿qui'l feya embolicar ab aquests tipos?

¿Que no ho sabia qu' eran de aquells que avuy que 't necessiti t' estimó, demà que 'm fassis nosa t' apunyegar?

Arribada de l' Anglés á Madrit

—Visca la republicana Catalunya...
—Visca l' Espanya republicana...

L' hostia inaugural

—Mossén Paco, té que perdonar, pero ab rodas de molí jo no hi combrego.

—Ay, que ja no tením pa
y aviat no tindrem ni coca!

*
Créguim, don Francisco, arregli
el camí de la frontera:
per camíns ben plans y llisos
s' es á puesto més depressa.

*
—Que pedrega?... —Que pedregui!
Tot aixó no té importància:
per pedregada tremenda
la que ara diu que 's prepara.

*
Las notícies del Marroch

semblan barcos plens de peste:
sempre que n' arriba alguna
s' ha de posá en quarentena.

*
Per veure un home cremat
no hi ha com mirá a n' en Maura.
¡Figureuevos! ¡Fa vuyt días
que l' pim-pam-pum està en vaga!

*
Ja tením las *corts* obertas:
aprofitém l' ocasió;
vingan garbóns desseguida
y corrent ja matá l' porch!..

La costa sol ser pesada,
la costa agota las forsas;
però per anà endavant
convé seguir sempre en Costa.

*
L' emperador de Marruecos
ja fa empréstits. ¡Ben pensat!
Aixó demostra que l' home
vol anar-se europeisant.

*
Teníam ja massa bisbes
y ara n' han nombrat dos més:
es alló que diu el ditxo:
«qui no vol caldo... un gibrell.»

Al teatre de les Corts
s' hi estrenarà aviat un drama,
en tres actes molt bonichs,
que s' titula: *L' Enfonzada*.

*
Al davant d' un cementiri
parlan un metje y un mauser.
—¿Qui—diu un d' ells—ha portat
més parroquia á aquesta casa?

*
Frare que 't ficas á Espanya
ple d' il·lusións falagueras,
creume, no siguis babau;
compra bitllet d' *ida y vuelta*.

L. WAT

ACUDITS

En una fonda:
Un camarer se queixa de que 'ls ulls li fan molt
mal, y un parroquíá li pregunta:
—¿Qué teniu mussols?

—No, senyor—respon el camarer; —s' han acabat.
Passa un pobre pel carrer, veu lluir un objecte
rodó y s' ajup á collirlo.
Quan el té se'l mira, y al veure qu' es un trist
botó de calsas, exclama:
—Ara no més caldrà que tingüés la sort de tro
bar uns pantalons!

ENDEVINALLES.

XARADA

A tercera cara, *Total*,
tas dos galletas de rosa
fan que siguix mes hermosa
qu' una rosella frescal.

Y 'ls dos labis de coral
y ta llarga cabellera
que *dos invers de primera*,
tot en conjunt... francament,
fa que t' assemblis talment
á l' alegra Primavera.

A. RIBAS LL.

ANAGRAMA

—Ben *total* ets molt ditzós
ab la teva *Filomena*
y ¿qué t' diu quan t' anomena?
Total?

—No que 'm diu espós.
TRENCA-CLOSCAS

CARMETA PINAL

Ab aquestes lletras degudament combinades formar
el nom de una sarsuela castellana.

DOS REPUBLICANS

CONVERSA

—¿Vols venir, Anton?

—Ahont, Pep?

—Al Liceo, per acompañar al senyor Ramón.

—¿Y qué hi ha avuy?

—Ara t' ho acabo de dir.

CERILLA

GEROGLÍFICH

LI
MI MI
SI
D D D
PI

D L
MAQUINISTA

QUIMET PUJOL

CORRESPONDÈNCIA

Caballers: S. R. Ribas d' E. C., Met Cumellas, M. Capdevila Buch, Pere M. Maruny, A. Espina, Dos afició
nats, J. Oliveras, A. Cararach B., J. Prat ginesté, P. Cabré, T. Berenguer, Un aspirant á Frégoi y Un atacunado: No pot ser.

Caballers: F. Doménech, J. Baravat A., Oilime Tilop, F. Virgili R., S. C. G., Pep de las Timbalas, Juan Catau, F. Joonet, P. Anoharab, Quimet Pujol, F. Elfas S. y J. Plàcido: Miraré que de pugui ser.

Caballer: Justo Grau Viñes: Potser té rahó. —T. Gressam: No 'ns hi emboliquem ab versos tan modernistes. —M. Costesqué: Es forsat aquest acróstic. Aquest es el meu pronòstic. —R. C. (Sta. Perpètua): Té tan poch interès tot aixó que 'ns conta.... —Un nen vendrellenc: Donchs miri, per ser d' un nen no està gens malament. Traball i estudihi. —J. Recaredo: No està l' altura d'un entrelluo. —F. V. R., A. R. Ll., S. G. C. y altres amics: Mil gràcies per la deferència. —Roger de Flor: Encara 'ls ne fan poch. —J. Moret de Gracia: Hi faré lo que bonament se pugui. —R. Pamònica: Va bé. —Joseph M. R.: *Peur es meneallo*. —J. Serra Urpf: No 'ns xoca. —F. Magriñá Solé: No es publicable. —R. Parasol: Es molt flaquet. —M. D. A.: Ho agrahim moltissim, però no val la pena. —Gaintón: Els seus ninots no tenen prou punta. —Maxim Electra: Faré els possibles de complaire'l. —V. Mallol: No, senyor, no 'ns serveixen.

—J. C. Cussó: Aixó serà l' *himno* de la són. —Siset del Barbaró: Encara no n' hi ha de fets. —Pesquado de riu: Es dolent. —J. P. Argilaga: No pot ser. —A. B. Ribot: Massa flaire, massa flaire... Es molt floralesch tot aixó.

—J. Costa y Pomés: Rebut tot y gracies. —Joaquim Robleño: No l' entench. —C. A., J. C. P. F., y L. Bernardo: Per aixó, y aixó, y aixó altre no podém insertar les seves cartas. —Cos y Pep: Els pensaments son poch pensats.

Imprenta LA CAMPANA Y LA ESQUELLA, carrer
del Olim, número 8

Tinta Ch. Lorilleux y C.